

כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות ס.

מִי בַעֲיֵינ שִׁימָה דְּרֹמִיָּה דְּנִתְיָה אִו אָא. צִפִּיק דְּלִכְרִיתוֹת (דף 1:)
פליגי רבי יהודה ור"מ גבי שמן המשחה דר' מאיר סבר על כשר
אדם לא יסך וכחצי ואשר יתן ממנו על זר מה סיכה כל שהוא אף
נמניה כל שהוא ור' יהודה סבר ילפינן נמניה דזר מנמניה דעלמא מה

אֲכִילָהּ ^ח וְכָל אֲכִילָהּ בָּצִיחַ. עֲלֶיהָ מִשְׁמַע דְּמִנְחָה נְמִי בְּעֵינֵי חַיִּת הוּי

רבו אחר רבו דגבי שמן כחצו עליה
הדיינו כיות וגבי לבונה עליה הו
רבו אחר רבו ואינו אלא למעט
לבונה לבונה אל צעיין חזק מנה
דעל משה נמי חייב: **מי צעיין**
שימה. לשמן דומיא דנתינת לבונה
לדלח מחייב אלא בזכות אי אלא: **יכול**
בצנטי כהנים. לדלח ימחייבו שני לאין
על שיהי עד כהנים אחד ונתן שמן
לדלח אחד ונתן לבונה אבל חד כהן על
מחייב אלא חד לאו: **בגופה של מנחה**
הכבוד מדבר. מלויין של האלויין כיון
שנתנו שמן ללבונה על המנחה חייב
השמים אל שנה חד ולח שנה מרין:
(א) **יכול לא יתן כלי כר'**: **בגופה של**
מנחה. עד שיערב את השמן או
הלבונה במנחה: **מותר'** **כל שאין**
אלה קמיה. להחיר שירים לכהנים:
בגוף הגבש. דקמתי בדיחיה לא קמתי
ויאילו אלו מנחת כהנים ומנחת כהן
משיח שאין מהן לכהנים: **גמ'** **עשר**
נתן. מבחי ישימי כדפרשיות לעיל
(קד עג): **והבאתם הבשמה**. בההוא
דקרא כחצו והבשמה אל המזבח:
אלא קומץ כלבד. שנעשה לה':
מנחה כר'. שטעונה הבשה קודם
קמיה: **ורין כוא**. דמנחת חוטא
שטעונה הבשה ולא תריך קרא:
מנחת

אומר אין לי שמעון הגשה
מנחה ^ס מנחת חוטא מנין

נתינה לעלמא כוית אף נתינה דהכא
כוית והשתא דגזע עשירי דהכא ינחא
דמריהו דאפילו לר"מ דיליף ינחא
משום דנתינה וסיבה בחדא ביה
כתיבי אלף הוא כחוב בזהרה וזה
כחוב ברכת ואפילו לר' יהודה נמי
ללא יליף התם דלמא אף מודה יוון
דנתינה וסימה כתיבי בחד קרא והוון
דשמע דנתינה בעלמא בכיות היינו
משום דילפינן מנתינה דשלומו תרומה
דהוא בכיות כרבנן דפרק כל שעה
(פסחים נג:) ודלא כאבא שאול דלדידיה
שוא פרוטה כו כו יא אבא שאול פרוטה
אע"פ שאין בו כוית וכן נמי אפילו
כאבא שאול דשאי התם דיליף ממעילה
דפרוטה כדאימא התם וכן דלמא
דפרק הזהב (ש"מ מז.) קוין בכלי א"י
על פי דבין דו שוא פרוטה אע"פ
דכתיב ונתן לרעהו ועלו כתיב דמשמע
כל דהו וגט נמי אמרינן (גיטין דף ב.)
כתבו על יאסורי הנאה כשר דונתן
ידיה נתינת גט בעלמא קאמר דכתי'
ספר אפי' כל דהו ולמאי דפרישה
דשעמא דאבא שאול משום דיליף
ממעילה ינחא טפי ללא שייך למילף
ממעילה אלף תרומה שהיא כשה
מעילה שמשלם קוין ויוחסם קולת קעין
בתרומה דכתיב (דברים יח) חתן לו
אחאי חוטא אחת פוטרם את הכרי
יבצע כוית כנתינה דשעמחין ואין
לומר דכתיב חתן לאו דוקא דלא
אמרינן בסוף מסכת ע"ז (דף עג.)

היו רבו אחר רבו ואין רבו אחר רבו אלא
למעט ואיכא דאמרי אמר רב יצחק בר יוסף
בעי רבי יוחנן נתן משהו שמן על גבי כזית
ומנחה מהו מי בעינן שימה כנתינה או לא
תיקון: נתן שמן על שיריה: ת"ר לא ישים
עליה שמן ולא יתן יכול בשני כהנים תלמוד
לומר עליה בנופה של מנחה הכתוב מדבר
ולא בכהן יכול לא יתן כלי על גבי כלי ואם
נתן פסל ת"ל עליה בנופה של מנחה הכתוב
מותר: **מתני'** יש מעונות הגשה ואין
מעונות תנופה ^א הגשה ותנופה תנופה ולא
הגשה לא תנופה ולא הגשה *ואלו מעונות
הגשה ואין מעונות תנופה מנחת הסולת
והמתבת ומרדשת והחלות והרקיקין מנחת
ככהנים ומנחת כהן משיח מנחת נכרים
ומנחת חוטא ^ב רבי שמעון אומר
כהנים ומנחת כהן משיח אין בהן
הגשה לפי שאין בהן קביצה וכל שאין בהן
קביצה אין בהן הגשה: **גמ'** ^א אמר רב פפא
כל היכא דתנן עשר תנן מאי קמ"ל לאפוקי
דקיקין ביאי קמ"ל דלא: מנא הני מילי דתנו
רבנן אילו נאמר ^ב והבאת אשר יעשה מאלה
לה' ^ג והקרובה אל הכהן והגשה הייתי
לא קומץ בלבד מנחה מנין תלמוד לומר
את המנחה ודין הוא נאמר ^ד ^ה הכא
מנחת

כלל והא דלא מני לה ביהדי הנך דאין
 ו א חייך להוצירי כאן דלא שייך
 ו דה הלכות ע"ה השמן אלא הכנס
 ללאין למה לא יתחייב הכן אחד 'א כמו
 והכר מנך דהא בתפסת חזה וסוק
 ידרי קלאמר יכול בשתי מנחות דווקא
 ירי היא פסולה ולא מחייב מן אלוהים
 אימא מהסת ילפינן ת"ל עליה בגופה
 שבתבת אחת וסמא יא אפשר לנמאס
 שתי הכנס כלומר בשני 'א בדריס זה
 גילין לעשות משום ברזע עם הדרת
 געל שמיאן אט"פ שפסלה בשמן מדי
 ון לבנות ת"ל עליה בגופה שכן מנחה
 נזר צחום שפסל שפסלה בשמן מ"מ עליה

קצת פירא בשמעתא קמייתא בירושלמי משמע דלון לה שיי
 ביר מרומה משום דכתיב ראשית ששיירי יכירין ומתן בזהר
 ירבו חיי"ץ ע"ה. כישר ומגורס שלא יתשיבו ואלא לריון
 זה הכלל דא כהן לא מייחב אלל דא חלא וקשה כיון דכתיבי
 העשועות בשמי הכניס דכי אורחא דמילתא משום ברוב ע
 יררוב עט הדרת מתן דלקמן (דף 36.) לא שכן בשמי מנחמו
 נתמן לבונה דליוני במנחה אחת כיון דכבר נתן עליה שמי
 לה לפטור ואש"ג דהסם כתיב לה' דרשנין כשרה ולא פסיו
 וקולת קשה דליתא דקדש מיייר בשנתן פאשמן ואת הליבוני
 שרגילי במנחות אלא שם שמו ולבוני ור"ה מפרש כ"ה
 דאזכר וזה אחר זה שמי דליתא דליתא שמי שמי כהני
 עמזמו ועל הלבוני בשמי עמזמו ובעי א חייב בזה אחר זה
 לאינו אחר זה ונתנו בשמי בזה שמי שמי שמי שמי שמי
 השם שמי וזה בגופה ואפילו נתן את הלבוני מלך

ת בהנים ומנחת בהן משיח אין בהן
א קמינה לר' שמעון דכמתן פירא ואלו
ידיבין בפני עמא וכי תימא הכי נמי הא
מוציא להי שמי הלחם והלחם הפנים
מקל לכנסים אלאמי ארסן רחם לכנסים
ומנחת בהן משיח אין בהן הגשה לפי
כי כל אלה שאין בהן קמינה ונראה
לכללם בעמלמ דכל שאינו בקמינה
אשמי אלו ולאו למימר קמי דכלל
הת חובא מנין אשאר מנחת לא
הת סולת מנחת מנחת סולת וריקין
אז מפרש ת"ק מנא ליה ולי דביבין
הינא ומנחת להן משיח דכולה כלה
חוטא ודבר תימא דשדיב סולת מנחת
א תמאי לא נפקי מנחת סולת המנחה
כל הלבנה משמע דלאירי בטענות
תימא ולא מנחת חוטא ומנחת סולת
סולת אלא גרש ושמן ומיבו דגיש
פירקין

ג' גופה משמע כשרה ולא פסולה: ר"ב שמעון אומר מ' מעשה מנחת חוטא של הכהנים הלא טעונה הגשה דלא כ' חוטא של כהנים נקמח והקומץ קרב צפני ועמלו להקריבם כ' מנחת חוטא של כהנים נקמח וזכאם בגלל עמלן ויש מהן לכהנים כ' בזה בגלל עמלם ומנחת חוטא ומנחת כהן משיח א"ל ז' דכ"י הוה צ"ע למימר ר' שמעון אומר מנחת הכהנים ייחלת מרבה אני שאר מנחות ויש בהן קמיה לטעמא משמע דלעמלם נקטיה על כרחין לא נקטיה לטעמא ולחם הפנים ומנחת נסכים ומנחת הכהנים ומנחת כהן קמיה ואין בו הגשה כגון מנחת חוטא של כהנים: כ' (ג) אשר יעשה מזלה משמע כל המנחות הכתובות שם ש' שמעון ור' יהודה אכל מנחת הכהנים ומנחת כהן משיח ש' שכן קמיות ויש מהן למוזה ולכאנים תאמר במנחת ח' ל' כי נמי מאלה המנחה נקמח ל' כי יכיר דנפקא ליה במנחתו גמיהו דפלגי' בה במתני' ר' שמעון ורבנן וגם דר' לך תיב' הם והרים ממנו קבומיו מסולת המנחה ומשנה ל' לאפוקי מנחת הכהנים ומנחת כהן משיח דאין טעונות עומר דסולת משמע חיטין חו בזה שערין ולא כתיב

מסורת הש"ס

(א) וְנִדְרִים בָּךְ: (ב) עֲלֵי נֶט.
לִקְחוּ עִבְדֶּךָ: (ג) לִקְחוּ סֵבֶה:
וְזָלְלָה נַאֲמֹר הִבֵּה בְּנִמְנֹת
חוּבֵה וְנִמְנֹר הִבֵּה בְּנִמְנֹת
נִבְדֵּה. זָקֵן וְכֵן אֵלָּה בְּפִרְאֵל:
(ד) זָקֵן מִ"ה: (ו) וַיִּקְרָא בָּךְ:
(ז) הִיא חֲסִידָה לֹא יָמֵן בְּלִבֹּתָהּ
בְּכֹתֵם הִסֵּד אֲחִיכִי דִּיה
עֲלֵיהֶם מִמֶּנּוּ כִּי. זָקֵן וְשִׁינִי
לִדָּךְ נֵט: (ח) וְשִׁינִי מוֹסֵ'
פִּסְחִים בֵּל: דִּיה וְשִׁינִי וְמוֹסֵ'
גִּישִׁין כִּי. דִּיה לִמְלֵא וְמוֹסֵ' בִּימֵ'
מוֹ. דִּיה קוֹשִׁים: (ט) מִקְרֹמֹת
זוּה. זָקֵן: (י) אֲחֵר. זָקֵן:

תורה אור השלם

1. ואם לא תשיגו ידו לשתי תרים או לשני בני יונה והביא את קרבנו אשר חָסַתָּא עֲשִׂירֵת הָאָפֶקֶס סֵלַת לַחֲסֻתָּא לֵא יֵשֵׁם עֲלֶיהָ שֵׁמוֹן וְלֹא יִתֵּן עֲלֶיהָ לִבְנָה כִּי חֲסֻתָּא הִיא:

ורקא ה יא

2. וְהִבְאֵת אֶת הַמִּנְחָה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מֵאֲלֵה לִּי וְהִקְרִיבָה אֶל הַכֹּהֵן וְהִגִּישָׁה אֶל הַמִּזְבֵּחַ:

ורקא ב ח

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בגופה וכו'
תרין הס"ד ואח"כ מ"ה
בגופה ותיבות יכול לא יתן כלי
נמחק:

מוסף רש"י

כל היכא דתנן. כלומר
מנחות עשר תנן. כלומר
מנחות שוות דין אחד
לאפוקי מדר"ש. דממסי
חד מנחה במה דמכשר מנחת
מאפה במנחתא גוויז דלדרייה
הוי י"א מנחות (להלן עב):
בבב"א.

רבינו גרשום

נתן שמן על שיריה של
מנחת חוטא אינו עובר
כדאמרי' דבש הותר בשירי
מנחות וכן שמן נתן כלי
שיש בו שמן על תלי שיש
בו מנחת חוטא לא פסלה
הואיל ולא עירבוב במנחה
הנפה. בגופה של מנחה
הנפה מדבר לא יתן עליה
(6) לאישים דאפי' כהן אחד:

(א) נראה דנ"ל דלא יתן עליה שמן לאישים כו'.

עין משפט
נר מצוה

מד א מיי פייצ מהל' מעשה
הקרצנות הלכה ו:

שיטה מקובצת

[illegible]

(י) נראה ד"ל ולא למימר
איתי וכו' עד של כהנים א"נ
היינו הך וכו'.